

“Книгата в ръцете ти е огледало... Какво видя там?”

V - VIII клас

Грас - човекът от трева

Над Трявна се стелеше мъгла. Грачеха врани, прокапваше дъжд... Петнайсти септември бе тъжен ден за двойкаджията Пенчо. Лятото свърши, игрите, безгрижието. Всичко. Причерняваше му, когато си представяше обвинителния поглед на госпожата, високо вдигнатия ѝ пръст и изречението: “Така е, като не четеш!”

- Пенчооо, в колата! - извика отдолу майка му.

Той стана, прокара пръсти през чорлавата си коса и излезе навън...

По време на вечерята татко му попита:

- Какво е домашното?

- Уфф. Да прочетем книгата „Грас - човекът от трева“ - умърлушено отговори момчето.

- Отивай си в стаята да си четеш домашното!

Пенчо легна, прочете два реда и заспа.

- Здравей! - каза някой.

- Кой е там? - стреснато попита Пенчо.

- Аз съм Грас. Искам да играя с теб!

- Но ти не си истински! Ти си от книгата!

- Да – рече гласът, - трябва да ме освободиш.

- Как?

- Кажу три пъти пред огледалото: „Грас ела!“ и аз ще се появя като отражение.

- Пенчо, ставай! - побутна го майка му.

- Мамо, не се чувствам добре.

- Какво ти е?

- Боли ме гърлото, главата и ми се повдига.

- Добре, ще купя лекарства, но ще си останеш вкъщи днес.

- Колко жалко! - подсмихна се Пенчо. С нетърпение изчака родителите си да излязат и скочи пъргаво:

- Грас ела! Грас ела! Грас ела!

- Ето ме и мен!

Грас беше момче. Зелено момче. Тревата на главата му спешно трябваше да бъде полята и да не се излага на слънце. По-сухо нещо Пенчо не бе виждал. Очите на Грас бяха живи и изпълени с игри. По разпраните зелени дрехи и покрити със зелена кръв лакти и колене личеше, че обича дяволии.

- Здравей! - помаха той от огледалото.

- Здравей! Там не е ли малко тясно?

- Да, но ти ще ми помогнеш. Нали?

- Да. Как?

- Играй с мен и ще стана истинско момче.

- Да играем!

Отново грейна слънце. Птиците запяха. Мъглата изчезна. Чу се летен звън. Отново бе лято! Цял ден Пенчо и зеленото момче играха, скачаха, ритяха топка, дърпаха момичешки плитки. Хората наоколо се чудеха защо това дете не е на училище и търчи наоколо с огледало в ръце. Ами ако падне? И той падна. Пенчо зави от болка, видя счупеното на хиляди парченца огледало...

- Грас! - проплака той.

После видя, че парченцата се приближават едно до друго и изписват думи: „Дочети книгата ми и аз ще стана истинско момче!“

Пенчо хукна към къщи. Започна да чете... Учуди се. В книгата беше разказан днешния ден, но името на героя беше Славейко. „Какво странно име“, мислеше си Пенчо.

В края на книгата Славейко разбираше, че Грас е плод на въображението му - прочиташе книгата и когато го изпитваха, изкарваше шестица. Пенчо се замисли...

Така го завариха родителите му. Питаха го как е.

- Добре съм. - отговори той. - Утре ще ходя на училище.

На следващия ден Пенчо получи първата си шестица, благодарение на Грас - измисления тревен човек.

Конкурс

„ПЕНЧО БРЕ, ЧЕТИ!“ Книгите и четенето. Прочитът...

Рая Емилова Демирева, V клас
II МГ „Д-р Петър Берон“ – Варна
Трета награда